

sagt os, at denne Skat er Noget, Regjeringen aldrig kan gaa ind paa, og han søiede til, at den vedkommer aldeles ikke denne Sag. Jeg gad dog nok vide, om Regjeringen kan faae Befæstninger uden Penge? Kunde den gjøre det Kunststykke, saa lad gaa. Jeg ønsker ikke Fæstninger, jeg siger, at de ere en Ulykke for Danmark, men at Fæstningsvæsenet og det Finantzielle ikke komme hinanden ved, lyder i ethvert Fald noget besynderligt i en ellers saa skarpsindig Mand's Mund, som den ærede Conseilspræsident. Vel veed jeg, han mener, at vi for Tiden ikke behøve at ty til en Indkomstskat for at bygge disse Fæstninger, men at sige, at en Indkomstskat slet ikke kommer Sagen ved, lyder besynderligt, og det gjør mig som sagt min Afstemning let. Jeg vil altsaa stemme for Flertallets Udbringingsforslag — ikke alene efter at have hørt den ærede Conseilspræsident, thi jeg var betænkt derpaa i Forveien — men mod Sagen ved den endelige Afstemning. Jeg gjør det, fordi Thinget er vidende om, at da jeg ifjor gif med til at foreslaa de 30 Millioner, var det kun for, om jeg saa maa sige, at stemme for et mindre Onde, thi selv dette Befæstningsvæsen er for mig Forberedelsen til Ulykke for Danmark. Jeg ser i disse storlaaede Forberedelser til Danmarks Forsvar Danmarks Oplosning, og derfor er det naturligt, at jeg vil gaa med til saa Lidt som muligt. Jeg kan imidlertid desuagtet forstaa, at der, saalænge vi have en Armee, kan være alvorlig Tale om at have enkelte Reduiter paa enkelte bestemte Punkter for at denne Armee — den være stor eller lille — kan benytte dem. Jeg har hele Tiden under Forhandlingerne troet, at man dog skulde komme til Erkendelse deraf, og at Flertallet og Mindretallet kunde naa til en skjøn Enighed derom, men det er saa langt fra, at Mindretallet idag endog optræder saa tilsyneladende samstemmende med Flertallet, og efter den Motivering vi hørte fra det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) skulde man tro, at der saa at sige kun var et lille Ganetrim tilbage, til at de vare i Armene paa hinanden. Nei, jeg ser Gud ske Lov, at der er et meget langt Skridt. Jeg skal ikke negte, at jeg vilde angstes en hel Del, hvis der ikke var længere imellem dem, end det lod til efter det ærede Medlems Ord. Forøvrigt glæder jeg mig særdeles til, at Regjeringen, hvor mange stærke og tordnende Ord vi have hørt i Befæstningsagen, ikke mener, at det hæfter med Danmarks Frelse, saalænge Folket gjør Fordring paa, at det skal ske ved en anden Fordeling af Statterne, end hidtil har fundet Sted. Deri ser jeg et sikkert Bevis paa, at Regjeringen mener, at det slet ingen Hast kan dermed. Overhovedet er det ikke til nogen Nytte for Danmark at bygge Fæstninger, enten af Regjeringens eller af Flertallets Art, thi jeg tror ikke, at alvorlige Mænd, som have Sæde i Kongens Raad, dersom de troede, at Danmarks Frelse bestod i at bygge Fæstninger

hellere i Dag end i Morgen, vilde lade Danmarks Frelse synke under den ene Paastand, at de ikke vilde have en anden Fordeling af Byrden. Det tror jeg ikke, og jeg vil bede de Herrer om at lægge Mærke til, at saalænge vi have en Regjering, der siger: Intet som helst Befæstningsvæsen i Danmark, saalænge Flertallet af det danske Folk gennem sine Repræsentanter forlanger, at Byrden skal fordeles paa en anden Maade, tror jeg, at man deraf kan slutte og høre et lydeligt sige ude i Landet, at den nuværende Regjering paa ingen Maade anser Tiden for at være kommen, til at Danmark skal frelses ved Fæstninger. Saa loyale patriotiske anser jeg den ærede Regjering's Medlemmer for at være, at de ikke, fordi det i Særbesøghed vilde komme til at gaa ud over dem og deres Benner's Pung, lod Befæstningsvæsenet ligge, naar de havde den samme Opfattelse som de Herrer ved Vinduet. Det er jeg overbevist om, at de ikke have, og derfor vil jeg saa meget trykligere stemme imod Sagen. Jeg vil ikke — det vil jeg forvare mig imod overfor den meget ærede Conseilspræsident — paaføre det danske Folk en extraordinær Skat for at faae en Skat, men dersom den høitærede Conseilspræsident træder op paa Regjeringens Begne, og siger: Noget maa der gøres; jeg hører mig for, hvad Folket vil, og vil det en Indkomstskat i den Henseende, tage vi den, er det en anden Sag. Det kan maaske være, at den Tid kan komme, da den ærede Conseilspræsident vil komme til en saadan Opfattelse, men gjør han det ikke, siger jeg, at jeg, saalænge han staar paa det Standpunkt, hvorpaa han nu staar, er sikker paa, at det danske Folk kan være roligt og trygt; det har ikke nogen Hast med noget Forskandningsvæsen. Jeg stemmer altsaa for Flertallets Forslag for at forhindre, at Mindretallets skal blive vedtaget, og imod den hele Sag, fordi jeg, som jeg nu har uvilket, efter den Opfattelse, jeg har af Stillingen, ikke for Tiden vil være med til noget som helst, hverken med eller uden Indkomstskat. Dette har jeg følt Trang til at sige; det er mit Standpunkt, og det skal jeg vide at havde imod den Modstand, der reises fra anden Side.

Witther: Efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Sahl), som navnlig behandlede den politiske Side af Sagen, og efter den Udtalelse, der nu i dette Øieblik kom fra min ærede Sidemand, kan jeg indskrænke mig til at sige, at jeg, ligesom den sidsnævnte ærede Rigsdagsmand, stemmer for Flertallets Forslag for at fjerne Noget, der er dyrt og mere fordærligt end det, men at jeg naturligvis stemmer imod Sagen i sin Helhed, fordi ogsaa jeg har den Anskuelse, som blev uvilket af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds, at Fæstninger i Danmark, og navnlig Sjælland som Danmarks Fæstning, er